

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ У ДЗЕРКАЛІ ЗМІ:

**За повідомленнями
друкованих та інтернет-ЗМІ, телебачення і радіомовлення
8 січня 2013 р., вівторок**

ДРУКОВАНІ ВИДАННЯ

- Основні події внутрішньої політики 2013-го. Прогноз та розвиток деяких із них** Журнал "Український тиждень"2
- Під приводом «непрофесійності» з уряду поволі виводитимуть окремих міністрів, замінюючи їх людьми «Сім'ї». Янукович намагатиметься використати жупел потенційного референдуму щодо змін до Конституції для проштовхування потрібних йому рішень через парламент.
- Про особистий прийом громадян "Голос України".....4**
- Відповідно до графіка особистого прийому громадян головами комітетів Верховної Ради України, головами депутатських фракцій (групи) у Верховній Раді України під час роботи одинадцятої сесії Верховної Ради України шостого скликання в приймальні Верховної Ради України відбулися 32 особисті прийоми громадян із 33 запланованих, які провели голови, перші заступники, заступники голів комітетів та депутатських фракцій у Верховній Раді України народні депутати України.
- Третє "Пришестя" Турчинова "Дзеркало тижня".....6**
- О.Турчинов видав третю свою книжку — "Пришестя". Цього разу в змішаному жанрі апокаліптичної притчі та політичної інтриги. DT.UA не змогло пройти стороною: зрештою, не щодня політики розповідають громадянам про прийдешній кінець світу.
- Українские законы не могут защитить акулу из Ocean Plaza от жестокого обращения «Дело»8**
- Экологи и защитники прав животных нарекают на систему украинского законодательства в разрезе защиты прав животных — истекающую кровью акулу столичного ТРЦ не спасти от жестокого обращения.
- Антон Яценко: Деятельный посредник Алиса Юрченко, "Власть денег"8**
- "На меня навесили ярлык "тушка", хотя это полный абсурд, потому что я сначала вышел из фракции БЮТ (исключен после голосования за изменения в Конституцию относительно даты парламентских выборов в 2012 г.), и уже потом, спустя какое-то время, вошел в ПР. Нелепо утверждать, что меня кто-то переманил. Любой человек, который меня знает, понимает, что такие заявления не соответствуют действительности".
- Петр Симоненко оказался самым активным законотворцем в Раде «Сегодня»..14**
- В течение работы нового парламента 7-го созыва наибольшее количество законопроектов зарегистрировал лидер фракции КПУ П.Симоненко. Об этом сообщает пресс-служба Гражданской сети «Опора».
- ІНТЕРНЕТ-ЗМІ**
- Михайло Чечетов: "Бригинець - це вже офіційний чоловік у нашій фракції"**
IPress14

За ініціативу пересадити народних обранців на вітчизняні автомобілі депутат від фракції Партії регіонів Михайло Чечетов готовий прийняти нардепа від фракції "Батьківщина" О.Бригинця у лави своєї партії: "Ми за вітчизняного товаровиробника. Звичайно, така ініціатива нами буде підтримана. Якщо мова йде про службові машини, то звичайно так".

Роман Ткач: Не стати холопами *Фіртка.if.ua*15

Як на мене, головна загроза, яку лишає після себе рік 2012 - це феодалізація країни, поглиблення прірви між суспільством і владою, остаточний відрив «еліт» від реальності, звуження можливостей громад впливати на прийняття рішень. Зламати цю тенденцію і систему - одне з головних завдань опозиції.

«Революция олигархов» в Украине: отменена или отложена? *Хвиля*16

В состав вновь сформированного правительства Азарова вошла только Н.Королевская; как прокомментировали это назначение в Партии регионов, она якобы получит возможность «выполнить свои обещания» – в том числе по зарплате в 1000 евро и пенсии в 500. На этом примере наглядно видно: на ближайшее время основные экономические и политические игроки в Украине не планируют резких движений. Скорее, сохраняют за собой варианты для будущих маневров.

БЛОГИ

Ігор Мірошніченко: «Гостинний двір: як Мінкульт з Кабміном крали архітектурну пам'ятку в киян» *pravda.com.ua*24

Понад піврічне протистояння громадських активістів з рейдерами-забудовниками на території Гостинного двору у Києві 2012 року стало взірцем рішучості українців у відстоюванні своїх прав та непримиренності до злочинів влади.

ТЕЛЕБАЧЕННЯ І РАДІОМОВЛЕННЯ

Президент України взяв участь у Різдвяній літургії в одному з найдавніших монастирів - Зимненському, що на Волині *УТ-1, Підсумки дня*26

Патріарх Філарет: «Митний союз – це затягування України в нову імперію» 5 канал, *Час новин*26

В Україні спостерігається потужний економічний спад – нардеп *Радіо Ера-FM*.27

Львівські замки і палаци продовжують руйнуватися після передання у концесію *Радіо Свобода, Ранкова Свобода*.....27

Друковані видання

Основні події внутрішньої політики 2013-го. Прогноз та розвиток деяких із них
Журнал "Український тиждень"

Об'єднана опозиція «Батьківщина», яка інтегрувала до свого складу фактично всю «старосвітську», попри найбільшу стартову чисельність серед непровладних сил у парламенті щораз дужче ризикує вподібнитися «Нашій Україні» зразка 2008–2010 років. З огляду на радикальне позиціонування основного союзника «Батьківщини» під час цих виборів – «Свободи», – старе керівництво ОО (Яценюк, Мартиненко, Турчинов, Кожем'якін, Томенко) в очах суспільства, яке прогнозовано радикалізуватиметься, поставатиме як недостатньо «бойові» для боротьби з режимом Януковича партократи.

Марш «Свободи»

«Свобода» перебуватиме у фарватері протестних настроїв української більшості й буде «лакмусовим папірцем», який не даватиме іншим опозиціонерам права на пасивно-угодовську позицію щодо ПР.

Однак головне завдання цієї партії – вийти за межі сценарію, який їй намагається нав'язати режим: не допустити появи тушок серед своїх депутатів, їхнього втягування в коло «хазяев життя», куди вже засмоктало багатьох помаранчевих опозиціонерів. Крім того, свободівцям важливо відмовитися від послуг «колишніх», які дискредитували себе на високих посадах, зокрема за режиму Кучми, а тепер намагаються потрапити на провідні позиції в політсилі, підігруючи її радикалізмові, як-от пропонуючи економічні програми відповідного штибу (та ще й відверто популістські). Якщо цього не вдасться зробити, «Свобода» неминуче втратить значну частину своїх прихильників, а в перспективі може не потрапити до парламенту на майбутніх виборах.

Праймериз чи боротьба на знищення?

Арсеній Яценюк (за підтримки Турчинова) створить на основі об'єднаної опозиції партію із прицілом на президентські вибори. Частина невдоволених спробує сформувати власну або перейде до УДАРу чи «Свободи». Водночас Яценюк, Кличко, Тягнибок та Гриценко намагатимуться довести свої переваги як альтернативних владі висуванців. Головний виклик полягатиме у здатності «відчувати межу» й уникати війни на знищення за зразком Тимошенко – Яценюка – Ющенко зразка 2009–2010 років, яка зробить взаємну підтримку неможливою навіть у перспективі й сильно дискредитує нинішніх опозиційних лідерів серед української більшості напередодні президентських виборів.

Генеральна репетиція

Змагання за контроль над столицею може стати подією року. Навесні закінчується термін повноважень Київради (розпочатих 2008-го), відтак, згідно із законом, мають відбутися чергові вибори.

Перегони 28 жовтня 2012-го завершилися нищівною поразкою ПР у Києві: три опозиційні партії набрали майже 74% (31% – у «Батьківщини», 25,5% – в УДАРу, 17,3% – у «Свободи»), тоді як регіонали вибороли тільки 12,6%. Не здобув перемоги жоден провладний висуванець у мажоритарних округах, ані від ПР, ані «незалежний». Маючи більшість у дві третини чи три чверті місць у Київradі, опозиційні сили можуть повністю заблокувати діяльність провладного голови КМДА Олександра Попова. Проте поразка режиму Януковича залежатиме від здатності опозиціонерів діяти спільно й уникнути перетворення столиці на їхнє внутрішнє поле бою. Інакше з Києва може розпочатися міжусобиця, яка неодмінно позначиться негативним чином на їхніх перспективах під час президентської кампанії.

Примус до лояльності

На піку економічної кризи Янукович прийме відставку Азарова й запропонує на його місце Арбузова. Якщо парламент відмовиться підтримувати його кандидатуру, він залишиться виконувачем обов'язків.

Під приводом «непрофесійності» з уряду поволі виводитимуть окремих міністрів, замінюючи їх людьми «Сім'ї». Янукович намагатиметься використати жупел потенційного референдуму щодо змін до Конституції для прощтовхування потрібних йому рішень через парламент. Відбудеться перехід до «Сім'ї» та найближчих до неї олігархів привабливих об'єктів державної власності, серед яких решта обленерго, ТЕС, газорозподільні мережі, Одеський припортовий, шахти, порти й аеропорти, вантажні перевезення Укрзалізниці тощо. Великий неолігархічний бізнес змушений буде й надалі «ділитися» своїми активами. Продовжиться закамouflований наступ режиму на свободу слова, мітингів та на громадські організації у спосіб ухвалення законів про наклеп, мирні зібрання, заборону фінансування громадських організацій іззовні. Паралельно «Сім'я» приростатиме медіа-активами й дістане ще більше можливостей формувати «єдино правильну» громадську думку.

<http://tyzhden.ua/Politics/68763>

Про особистий прийом громадян *"Голос України"*

головами комітетів Верховної Ради України, головами депутатських фракцій (групи) у Верховній Раді України під час роботи одинадцятої сесії Верховної Ради України шостого скликання

Відповідно до графіка особистого прийому громадян головами комітетів Верховної Ради України, головами депутатських фракцій (групи) у Верховній Раді України під час роботи одинадцятої сесії Верховної Ради України шостого скликання в приймальні Верховної Ради України відбулися 32 особисті прийоми громадян із 33 запланованих, які провели голови, перші заступники, заступники голів комітетів та депутатських фракцій у Верховній Раді України народні депутати України.

Усього на особистих прийомах побували 234 відвідувачі, від яких отримано 256 звернень, з яких 213 — письмові та 43 — усні. Це значно менше, ніж під час роботи попередніх сесій Верховної Ради України шостого скликання, що пов'язано з проведенням виборчої кампанії до Верховної Ради України, під час якої керівники парламентських комітетів і депутатських фракцій у Верховній Раді України народні депутати України зустрічалися з виборцями безпосередньо в регіонах. Переважна більшість громадян, які відвідали приймальню Верховної Ради України, — мешканці м. Києва (133 особи), Київської (32), Вінницької, Донецької та Чернігівської (по сім осіб) областей.

Під час роботи одинадцятої сесії Верховної Ради України шостого скликання відвідувачі подали головам парламентських комітетів, головам депутатських фракцій (групи) у Верховній Раді України 30 колективних звернень, які підписали 183 громадянина. 81 заява і скарга, або 31,6% від загальної кількості звернень, поданих відвідувачами на особистих прийомах, виявилися повторними. Це свідчить про те, що органи виконавчої влади, правоохоронні та судові органи, органи місцевого самоврядування приділяють недостатню увагу зверненням громадян, часто відмовляють у розгляді та вирішенні по суті їх законних вимог.

Найбільше громадян зверталися до керівництва депутатських фракцій у Верховній Раді України. Зокрема, заступники голови депутатської фракції Партії регіонів у Верховній Раді України Мироненко М. І., Самофалов Г. Г. та члени цієї фракції народні депутати України Баранов-Мохорт С. М., Воропаєв Ю. М., Романюк М. П. прийняли 45 відвідувачів. До члена депутатської фракції «Блок Юлії Тимошенко-«Батьківщина» у Верховній Раді України народного депутата України Тищенко О. І. звернулися 11 осіб.

Серед керівництва парламентських комітетів найбільше громадян прийняли голова Комітету Верховної Ради України у справах пенсіонерів, ветеранів та інвалідів Сушкевич В. М. та голова підкомітету Комітету Верховної Ради України з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності Мойсик В. Р. — відповідно 27 та 17 осіб.

Протягом вересня-грудня 2012 року до голів парламентських комітетів, голів депутатських фракцій (групи) у Верховній Раді України звернулися 159 пенсіонерів, 22 — безробітних, по шість — державних службовців, підприємців, три — працівники бюджетної сфери, два — робітники. З їх числа по захист та допомогу зверталися переважно соціально незахищені категорії громадян. Зокрема, отримано 51 звернення від інвалідів I—III груп, 22 — ветеранів праці, 20 — інвалідів війни, 18 — дітей війни, шість — багатодітних сімей, по два — інвалідів Великої Вітчизняної війни, учасників війни, учасників ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС, одиноких матерів, по одному — від учасника бойових дій, матері-героїні, особи, яка постраждала від Чорнобильської катастрофи.

Як свідчить аналіз, на характері пропозицій, заяв та скарг громадян до голів парламентських комітетів, голів депутатських фракцій (групи) у Верховній Раді України значною мірою позначилися недостатня правова підготовка населення та безпідставна відмова в розгляді звернень громадян по суті порушених ними питань працівниками органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, фінансова та політична криза, дефіцит бюджетних коштів, зниження життєвого рівня населення, безробіття.

Усього під час роботи одинадцятої сесії Верховної Ради України шостого скликання на особистих прийомах голів парламентських комітетів, голів депутатських фракцій (групи) у Верховній Раді України відвідувачами порушено 257 питань.

За статистикою, найчастіше відвідувачів приймальні Верховної Ради України турбували проблеми забезпечення законності та охорони правопорядку, реалізації прав і свобод громадян. Так, 63 питання, або 24,5% від загальної кількості питань, порушених на особистих прийомах голів парламентських комітетів, голів депутатських фракцій (групи) у Верховній Раді України, стосувалися цієї тематики. Громадяни продовжували скаржитися на діяльність представників судової гілки влади, зокрема, на порушення норм процесуального права, винесення неправомірних рішень та вироків, на хабарництво, тяганину в судах. Непоодинокими є звернення з приводу корупційних дій працівників правоохоронних органів, фальсифікації ними кримінальних справ, тяганини зі слідством, нарікання на самоусунення працівників прокуратури всіх рівнів від здійснення нагляду за додержанням і належним застосуванням законів, формальне ставлення до виконання своїх службових обов'язків, на відписки та відсутність належного реагування на звернення громадян.

Тематичний аналіз пропозицій, заяв і скарг громадян до народних депутатів України свідчить, що однією з найневрегульованіших залишається також соціальна сфера. Кількість питань щодо соціального захисту становила 52, або 20,2% від загальної кількості питань, порушених відвідувачами на особистих прийомах у голів парламентських комітетів, депутатських фракцій (групи) у Верховній Раді України. Більшість громадян похилого віку зазначали, що держава не повною мірою забезпечує їм належний рівень пенсійного забезпечення, вимагали встановити соціальну справедливість у розмірах пенсій, наголошували на необхідності внесення змін до чинного пенсійного законодавства. Таких звернень надійшло 22, або 42,3% від загальної кількості питань з цієї тематики. Значна кількість відвідувачів з-поміж незахищених верств населення зверталися з проханнями надання матеріальної допомоги, здебільшого на лікування, придбання ліків, продуктів харчування, на навчання дітей, ремонту житла тощо — 14 (26,9%).

Як свідчить аналіз, на третьому місці у зверненнях громадян на особистих прийомах голів комітетів Верховної Ради України, голів депутатських фракцій (групи) у Верховній Раді України знаходилися проблеми житлової політики. У вересні—грудні 2012 року порушено 26 питань з цієї тематики, або 10,1% від їх загальної кількості. Серед них переважали звернення щодо забезпечення житлом громадян, які мають право на його одержання (24, або 92,3% від загальної кількості питань з цієї тематики). Відвідувачів також турбували непоодинокі випадки порушення норм містобудування, забудови та реконструкції житла, проблеми будівництва соціального житла для малозабезпечених верств населення, ремонту житлового фонду.

Під час особистих прийомів відвідувачів приймальні Верховної Ради України турбували і питання охорони здоров'я (18, або 7% від загальної кількості питань, порушених на особистих прийомах), особливо питання бездіяльності працівників охорони здоров'я, неналежного ставлення до хворих, роботи МСЕК, визначення групи інвалідності, забезпечення засобами лікування та протезування, направлення на лікування до медичних установ України та за кордоном — 12, або 66,7% від загальної кількості питань з цієї тематики.

Як свідчить статистичний аналіз, актуальними залишаються питання аграрної політики і земельних відносин (18, або 7% від їх загальної кількості). Насамперед це питання порушення права власності на землю, приватизації земельних ділянок, набуття на підставі цивільно-правових угод, безплатної передачі, прийняття спадщини, виділення паю — 15, або 83,3% від загальної кількості питань з цієї тематики.

За даними статистики, значне місце під час особистих прийомів займали звернення з питань фінансової, податкової, митної політики (12, або 4,7% від їх загальної кількості). У більшості з них йшлося про повернення заощаджень, необхідність розв'язання проблем, породжених фінансово-економічною кризою, передусім у банківській системі України, внесення змін до законодавства. Відвідувачі просили захисту від свавілля комерційних фінансових установ, які всупереч чинному законодавству відмовляють вкладникам у поверненні їхніх коштів.

Непоодинокими залишаються заяви і скарги щодо питань праці та заробітної плати, у тому числі з приводу порушень чинного законодавства при звільненні та поновленні на роботі, призначенні та виплаті регресу, оплаті праці, виплаті заборгованості із заробітної плати, діяльності служб зайнятості населення. Так, під час особистих прийомів у вересні-грудні 2012 року їх отримано 11, або 4,3% від загальної кількості питань.

На особистих прийомах відвідувачів турбували проблеми комунального господарства. У зверненнях громадян порушено 10 таких питань, або 3,9% від їх загальної кількості. Найактуальнішими серед них залишаються питання опалення, газифікації, водопостачання, експлуатації, утримання, ремонту державного житлового фонду та комунальних мереж, внесення змін до чинного законодавства.

Актуальними залишаються звернення, що стосуються питань державного будівництва, адміністративно-територіального устрою та діяльності органів місцевого самоврядування (по 10, або 3,9% від їх загальної кількості).

Усі письмові звернення громадян, отримані під час особистих прийомів, розглядалися і опрацьовувалися у секретаріатах парламентських комітетів та депутатських фракцій (групи) у Верховній Раді України. За результатами особистого прийому громадян головами комітетів Верховної Ради України, депутатських фракцій (групи) у Верховній Раді України давалися відповідні доручення, які разом із зверненнями громадян надсилалися до компетентних органів державної виконавчої влади та органів місцевого самоврядування.

Відділом з питань звернень громадян апарату Верховної Ради України отримано 184 відповіді від органів державної влади та органів місцевого самоврядування за результатами розгляду звернень громадян, поданих на особистих прийомах, 27 звернень знаходяться на контролі.

<http://www.golos.com.ua/Article.aspx?id=277049>

Третє "Пришестя" Турчинова *"Дзеркало тижня"*

Олександр Турчинов видав третю свою книжку — "Пришестя". Цього разу в змішаному жанрі апокаліптичної притчі та політичної інтриги. DT.UA не змогло пройти стороною: зрештою, не щодня політики розповідають громадянам про прийдешній кінець світу.

Громадяни, які розуміються на сучасній літературі, часто картають політичних діячів за спроби в цьому виді творчості. Мовляв, хоч що напишуть — "Мала земля" виходить. А даремно! По-перше, аж ніяк не тільки "Мала земля" — і це переконливо доводить наш нинішній випадок. А по-друге, насмілимося навіть заявити, що варто було б зобов'язати кожного впливового політика час від часу писати художню прозу. Бо в демократичному суспільстві виборець має право знати, що коїться в головах лідерів улюблених політсил, чого вони по-справжньому хочуть, а чого по-справжньому бояться. З партійних програм цього не з'ясуєш: як показує практика, останніми роками багато політиків їх не тільки не пишуть, а навіть не читають. А от художній твір — інша річ. Тут, хоч-не-хоч, душу розкриєш... Навіть якщо опус пише літературний негр, він орієнтується на своє бачення внутрішнього світу замовника, а замовник, так чи інакше, хоча б вичитає книжку після завершення його роботи — і вийде зліпок особистості.

Ми не гадатимемо зараз, чи сам Олександр Валентинович написав "Пришестя". Злі язики кажуть, що стиль книжки дуже вже відрізняється від попередньої його "Ілюзії страху". Ніде правди діти — є такий момент. Перевершуючи "Ілюзію" динамікою сюжету, "Пришестя" поступається їй у виразних засобах, наче пан Турчинов за останні 8 років помолодшав років на 20 і втратив, а не набрався авторського досвіду. А з іншого боку, не всі враховують, що між ними за часом — і за переліченими художніми особливостями — є ще роман "Таємна вечерея". Отже, в будь-якому разі вважатимемо, що вся книжка, за винятком обов'язкових для творчості Турчинова цитат із Біблії, належить йому. Його прізвище на обкладинці — йому й відповідь тримати.

Усі попередні книжки О.Турчинова будувалися на біблійній фабулі. Не стала винятком і ця. Чи то масова есхатологічна істерія 2012 року не пройшла повз увагу автора, чи то просто так збіглося, але натхнення для цього твору О.Турчинов почерпнув з Іоаннового Одкровення. Подібно до стародавніх книжників, автор шукає — і знаходить — у довколишньому світі свідчення прийдешнього Апокаліпсиса (благо, за бажання їх можна було б знайти в будь-якій епосі) і творчо продовжує лінію оповіді аж до останньої битви біля гори Мегіддо. Фабула не нова, зате універсальна: питання було в тому, чи стане авторові сил, часу й хисту її "підняти".

На жаль, зваливши на себе неабияку ношу, автор "Пришестя" відразу ж зробив велику помилку — спробував схрестити їжак з вужем. Обізнані люди кажуть, що в таких випадках виходить колючий дріт, — приблизно так і вийшло. Спроба одночасно витримати стилістику біблійної притчі та політичного роману — завдання надзвичайно складне навіть для досвідченого літератора. Та й її О.Турчинов свідомо ускладнив, коли не зміг відмовити собі в задоволенні перенести події основної частини роману в Україну й зробити головними героями учасників її політичного життя, а також своїх братів по конфесії — християн віри євангельської. Поклавши руку на серце — складно написати серйозний твір, де героями будуть одночасно і Агнець Божий, і Віктор Янукович. Автор "Пришестя" спробував.

Без жартів: те, що вийшло, було б чудове у вигляді коміксу чи графічної новели. Така форма подачі з'їла б левову частку вад твору, спричинених як змішанням жанрів, так і авторськими уподобаннями. Від "політики" залишився надзвичайно швидкий, рваний ритм подій, які перемежуються вставками у вигляді новинних повідомлень. Від притчі — підкреслено стереотипні персонажі, по суті — контури, абстракції, примари масової свідомості. Деякі з них не заслужили навіть власного імені (автор обмежився посадами), ну а опису зовнішності заслужили лише кілька ключових героїв. Типовий військовий. Типовий науковець. Типовий бізнесмен. Типовий злий геній. Рішення — на рівні символів: на покаяння та переосмислення всього життя, так само як і на перехід на Темний бік, в окремих персонажів іде секунд із десять часу. Якщо містика, то найпростіша, на рівні баб'ячих страшилок — сатаністи крадуть з могил черепи, щоб не дати праведникам воскреснути в Судний день. Якщо символіка, то така, щоб навіть дитині було зрозуміло — головні світові ляльководи, слуги Антихриста ("типові масони") відкрито носять персні з перевернутими пентаграмами. І, звичайно ж, борються за права геїв.

Гомосексуальну тему в книжці акцентовано окремо. Так, за версією книжки, сумно відома авіакатастрофа під Смоленськом була підстроена російським лідером за масонською вказівкою... аби не дати президенту Польщі виступити в Раді Європи проти розширення прав сексменшин. Аналогічно впродовж усієї книжки між рядків миготять авторські думки із соціально значимих питань — наприклад, явна нетерпимість до ідентифікаційних кодів, раніше помічена в попередніх його творах, а також недовіра до основних світових церков, які спішно визнають владу Антихриста. Відкрито виражено й сумніви в однопартійцях — окремі герої книжкової "опозиції" то співпрацюють із владою, то "стукають" у спецслужби. А серед інших автор виразно симпатизує тим, хто готовий узяти в руки автомат. Для пацифістів у нього припасено... той-таки автомат у руки, але після тривалого терпіння стусанів від злочинної та безбожної влади. Ближче до кінця книжки стає зрозуміло: автор — за максимальне розширення політичних прав і за примат суспільної моралі над особистим. Принаймні сили Антихриста в його книжці стоять на протилежних позиціях, радикально (аж до лубочності) пропагуючи тоталітаризм і сексуальну розкутість. Поступово оживають авторські мрії: лідер опозиції, непохитна Вероніна, буде вільна, а тупого й захланного президента вб'ють не без допомоги власних соратників, звільнивши місце головного лиходія для істинного Ворога роду людського...

Фантастичним творам, звичайно, дозволено вільно поводитися з науковими істинами, але із цим автор, безумовно, перебільшив. Поціновувачам наукової строгості до цієї книжки краще просто не підходити. Фізики не раз розплачуться над словосполученням "угрожающий Земле поток антифотонів", економісти — над майже моментальною заміною світових валют універсальною безготівкою, теологи — над згаданою вище спробою сатаністів припинити заповідане Христом відродження мертвих шляхом опоганення черепів. Окремі моменти можуть

впасти в око й менш прискіпливому читачеві — від помилок у написанні відомих світових брендів до спроби одного з персонажів під час віддання команди "Напррааа-во!" розтягти не другий склад, а перший. Але обличмо крючкотворство: автор явно не переймався буквализмом. Він виражав наболіле — від політичних комплексів до релігійних почуттів.

Що ж, принаймні йому вдалося вилити душу. Навряд чи візьмемося стверджувати, що прочитання цієї книжки змінить читацький погляд на те, як улаштований світ, — але, безперечно, вона може допомогти зрозуміти, як улаштований Олександр Турчинов.

http://gazeta.dt.ua/POLITICS/trete_prishestya_turchinova.html

Украинские законы не могут защитить акулу из Ocean Plaza от жестокого обращения

«Дело»

Аттракцион нового столичного торгового центра Ocean Plaza живая акула страдает от жестокого обращения и несоответствующих условий содержания. Как сообщала ТСН, акула мучается в аквариуме, в котором ей негде развернуться. Ее приплюснутый от ударов о стекло нос то кровоточит, то заживает. В настоящее время у рыбы ободрался и хвост.

Однако повлиять на держателей торгового центра и аквариума, согласно украинским законам, никак нельзя.

Как отмечают экологи, содержание любых диких животных, которые в природе преодолевают большие территории и не ограничены в своем передвижении, в условиях замкнутого пространства негуманно, но Кодекс Украины об админнарушениях не может решить эту проблему.

"В Украине устаревшая база законов. Есть только некоторые статьи, которые определяют нормы содержания животных, а также уголовную ответственность за жестокое обращение с ними. Однако для предъявления такой статьи животное должны либо убить, натравливать на другое животное или резать на глазах у детей. В других случаях органы милиции и прокуратуры бессильны," — отмечает эколог Владимир Борейко.

Относительно данного инцидента с большой акулой в столичном ТРЦ защитник животных отмечает, что изменить ситуацию с обращением с животным с юридической точки зрения практически невозможно. Из-за подобных проблем с законами страдают также и практически все животные в зоопарках и дельфинариях, заявил Борейко.

Последний законопроект №1264, который определял новые стандарты защиты животных был подан в 2008 году и уже в 2010 году отклонен. В тексте законопроекта предлагали расширить правила содержания домашних и диких животных, повысить ответственность за жестокое обращение с ними и даже вносили правки в 89-ю статью Административного кодекса Украины, где по-новому толковалось и конкретизировалось понятие "жестокое обращение с животными".

Напомним, в начале декабря 2012 года в Киеве по ул. Горького, 176 открылся торгово-развлекательного центра Ocean Plaza общей площадью 165 тыс. кв. м и стоимостью около \$300 млн. Изюминкой ТРЦ стал самый большой в Восточной Европе аквариум.

<http://delo.ua/ukraine/ukrainskie-zakony-ne-mogut-zaschitit-akulu-iz-ocean-plaza-ot-zhest-193974/>

Антон Яценко: Деятельный посредник *Алиса Юрченко, "Власть денег"*

Депутатский мандат Антона Яценко не пылится. Нардеп знает, как использовать свой статус, чтобы заставить частную компанию вывезти гниющий в округе мусор или задействовать "органы" в войне с оценщиками. И если бы не его многочисленные депутатские запросы, очередной коррупционный скандал вокруг фамилии политика выглядел бы совсем безосновательным.

Тендерный мафиози, оценочный монополист, "тушка" — депутат Антон Яценко уходил из прошлого состава парламента с увесистым багажом скандалов, сотрясавших СМИ. Но вовсе не это стало для него главной проблемой на встречах с избирателями, когда он решился баллотироваться по мажоритарному округу в Умани.

Оказалось, что многие украинцы, приходившие увидеть кандидата, рассчитывали пообщаться не с Яценко, а с... Яценюком. Приходилось объяснять, что он вовсе не лидер объединенной оппозиции, а как раз наоборот — просто места в списке Партии регионов не хватило.

Впрочем, о делах в оппозиционном лагере Яценко тоже было что рассказать. Ведь в 2007 году он прошел в Верховную Раду в партийном списке "Батькивщины" во главе с Юлией Тимошенко. Лишь после проигрыша Леди Ю на президентских выборах-2010 он стал голосовать синхронно с регионалами и был со скандалом исключен из оппозиционной фракции.

На этот раз Яценко в своей агитации не скрывал, что является провластным кандидатом. В избирательной кампании он сделал ставку на беспроигрышный вариант: объехал все села и городки округа, не жалея своих и бюджетных денег на решение кричащих социальных проб-лем. В итоге Яценко снова прошел в Раду с 29,9% голосов, оставив позади кандидатов от ЕЦ Николая Наконечного (22,79%) и "Батькивщины" Максима Полякова (17,96%).

— *За счет чего вам удалось дистанцироваться от киевских скандалов и выиграть выборы в абсолютно чужом для вас округе в Умани?*

— Я никогда не баллотировался до этого по мажоритарному округу. Действительно, сложность была в том, что я не местный для округа, по которому избирался. Родился в Киеве, а баллотировался в Умани. Политтехнологи предлагали сказать, что у меня дедушка или бабушка оттуда родом, вроде как это облегчит задачу. Я отказался. Вместо этого говорил: "Да, я не местный, но работать буду много". Работать я умею, и люди это поняли. Общался с людьми, объехал почти каждое село, в каждом селе открыл приемную.

— *Наверняка пришлось объяснять избирателям и ваш переход из БЮТ в Партию регионов?*

— На меня навесили ярлык "тушка", хотя это полный абсурд, потому что я сначала вышел из фракции БЮТ (исключен после голосования за изменения в Конституцию относительно даты парламентских выборов в 2012 г.), и уже потом, спустя какое-то время, вошел в ПР. Нелепо утверждать, что меня кто-то переманил. Любой человек, который меня знает, понимает, что такие заявления не соответствуют действительности.

— *То, что от объединенной оппозиции вам противостоял довольно слабый кандидат, занявший даже не второе, а третье место — это везение или договоренность с бывшими коллегами?*

— Везение — это если человек пошел сажать дерево, начал копать, а там — сундучок. Я бы не сказал, что кандидат от оппозиции был слабым. Это молодой человек, заместитель мэра Умани, довольно известный там. По результатам выборов в самой Умани он занял первое место, в селах, конечно, намного меньше. В округ приезжали оппозиционеры. Анатолий Гриценко рассказывал о том, какой это хороший кандидат.

В августе, когда я шел на выборы, то волновался: а кто оппозиционер? Сильный он или слабый? Сейчас, если бы я еще раз шел на выборы по "мажоритарке", мне было бы все равно, кто там от оппозиции.

— *Вам комфортно общаться с бывшими соратниками в парламенте?*

— У нас хорошие отношения, с некоторыми даже дружеские. Я считаю, что политика — это не гражданская война. Сейчас депутаты-мажоритарщики вообще должны кооперироваться, независимо от политической силы, для решения той или иной проблемы. Например, обеспечения равномерного финансирования округов, решения каких-то глобальных проблем, межобластных и т. д.

Существует заблуждение, что депутаты должны морды друг другу бить в зале. Я против политиканства. К со-жалению, этим часто грешит оппозиция. Потому что слаба в том, чтобы

делать конкретные добрые дела. Поэтому они рассказывают о капитальном ремонте власти. А я реально помог, например, сделать в школе ремонт и отопление.

Или приехал в село Ивановка Христиновского района, а там огромный курган из мусора, где крысы живут, запах стоит ужасный. Свалке этой лет сорок, она был при Советском Союзе, при Кравчуке, Кучме, даже, страшно сказать, при Юлии Владимировне этот курган был.

Я как депутат договорился о технике с предприятием, у которого были погрузчики советских времен, а также со свалкой, куда этот мусор вывезли. Потом обратился к жителям села с просьбой выйти с лопатами, помочь убрать этот курган. Поэтому я против шизофренических лозунгов о капитальном ремонте власти, я за конкретные дела.

— Можете озвучить бюджет вашей избирательной кампании?

— Надо поднять мой отчет, который я сдавал в ЦИК, по памяти не помню.

— Но ведь цифры там далеки от реальных...

— Почему? Каждый кандидат в депутаты сдает отчет о затратах, использовании фондов и так далее.

Характерный почерк

Первым бизнесом, который СМИ связали с Антоном Яценко, были ООО "Европейское консалтинговое агентство" и группа компаний "Центр тендерных процедур". Несколько лет эти фирмы зарабатывали на "консультационных услугах", которые обязаны были оплачивать участники государственных тендеров. На первых порах среди их учредителей значился и Антон Яценко.

Но сейчас депутат утверждает, что не имел отношения ни к этим компаниям, ни даже к... Тендерной палате. В Сети можно найти его биографии, в которых действительно нет информации о том, что он являлся первым вице-президентом ТПУ.

"ВД" получила выдержку из Единого госреестра юрлиц и физлиц-предпринимателей (ЕГР), где подтверждается, что в нынешнем составе учредителей этих фирм ни Яценко, ни его родственников не было. Увы, предыдущие составы запросить невозможно. Да и сами компании уже ликвидированы. Кроме них, с Антоном Яценко связывали различные структуры, которые путем законодательных новаций вводились на рынки в качестве посредников по аналогии с тендерной схемой.

То бухгалтеров обязывали получать сертификаты в уполномоченных частных структурах, то несколько компаний наделялись правом проводить электронную отчетность, то группе фирм предоставлялась монополия на оценочную деятельность. "У этого юноши главная идея — сделать монополизацию какой-то отрасли", — негодовал после ссоры с ним бютовец Сергей Терехин.

Насколько искренен Антон Яценко в ответах на вопросы о своем бизнес-опыте, можно судить по следующему факту. Кроме коммерческих структур, на него и его родственников в разное время регистрировалось большое количество общественных организаций. "ВД" насчитала более сорока.

Одну из них с характерным названием "Совесь, знания, профессионализм!" после интервью мы также проверили через ЕГР и получили официальный ответ: учредителями являются Антон и Владимир Яценко (отец). Депутат же заявил "ВД", что это название ему ни о чем не говорит. Добавим лишь, что при определенных талантах на общественных организациях тоже можно зарабатывать, осваивая бюджетные средства.

— На вас и ваших родственников зарегистрированы десятки общественных организаций. Зачем вам так много?

— Тех, кто рассказывают, что на меня лично что-то зарегистрировано, я всегда прошу: дайте хоть один документ, который подтверждает, что они на меня зарегистрированы. А то, что пишут в интернете, ну так это просто некоторые люди за деньги размещают.

— Например, "Совесь, знания, профессионализм!", "Общественность за правовую страну"...

— Вы удивитесь, но мне эти названия ни о чем не говорят. Единственное, я решил создать организацию, которая будет решать проблемы моего округа. Это не благотворительная организация, а структура, которая будет заниматься развитием, решением ряда коммунальных проблем.

— *Не кажется ли вам, что в основе деятельности компаний "Центр тендерных процедур" и "Европейское консалтинговое агентство", где вы были соучредителем, лежал конфликт интересов?*

— Я готов сейчас сдать депутатский мандат, если мне дадут хоть один оригинал документа, который подтверждает, что я был учредителем в этих компаниях. Мне надоело слушать эти сказки обо мне. На прошлых выборах я даже предоставлял документ Госстата, после этого вопрос вроде бы не поднимался, а на этих выборах опять возник.

Давайте подытожим. К этим компаниям я никакого отношения не имею, более того, насколько я знаю, этих компаний вообще физически не существует. Если они когда-то и были, то никаких противоправных действий не осуществляли. Я уже много исков выиграл в отношении продажных журналистов, но это бессмысленно в нашей стране, пока не будет уголовной ответственности за клевету. Бизнеса у меня нет, я не занимаюсь бизнесом.

— *Супруга в прошлом году заработала в разы больше вас. Какие активы приносят доходы вашей семье?*

— Супруга тоже не занимается бизнесом. Она адвокат.

— *В декларации значилось, что основную часть дохода она получила в виде подарков и призов. Могли бы вы расшифровать, что это значит?*

— Отец моей жены — бизнесмен. Это их дела, я в них не вникаю, считаю это неэтичным.

— *Какой бизнес у вашего тестя?*

— Мне как депутату, который имеет властный ресурс, неэтично лезть в его бизнес, что-то советовать. Могу сказать единственное: ни разу у него не было вопросов с правоохранительными органами, он платит все налоги, в этом отношении он очень скрупулезный человек. И, к счастью, не загружает меня какими-то лоббистскими просьбами.

— *У многих бютовцев перед переходом в Партию регионов возникали проблемы с бизнесом. Вы не сталкивались с давлением на активы родственников?*

— Не сталкивался. Но я не переходил из БЮТ в Партию регионов. Я вышел из БЮТа, а через два месяца Регионы сами предложили мне вступить в их фракцию. Напомню, что в БЮТ я попал как техническая составляющая. В 22 года я уже был кандидатом экономических наук, самым молодым в Украине, а в этом году, кстати, защитил докторскую диссертацию по экономике. Меня привлекли как технического специалиста, я веду много различных законов. А давить на меня особо и не за что, и незачем. Но если бы было малейшее давление, я просто развернулся бы, хлопнул дверью и отказался бы работать.

— *Была информация о том, что СБУ возбудила дело, которое затрагивало вас и касалось хищений еще во времена Тендерной палаты...*

— Это писал малограмотный человек, потому что в отношении любого депутата, что бы он ни совершил, что-либо возбудить может только Генпрокуратура (в статье речь шла о том, что следователи СБУ заинтересовались деятельностью нескольких структур, которые связывали с Яценко — прим. "ВД").

Учитывая, что эта статья — откровенная ложь, я обратился в Генпрокуратуру с официальным письмом, приложил статью и попросил их ответить, возбуждались ли в отношении меня когда-либо уголовные дела. Они написали, что ни разу в отношении Яценко А. В. уголовных дел не открывала ни прокуратура, ни СБУ. Не могу понять, почему автор статьи не удосужился задаться вопросом: а какие бюджетные средства и каким образом украли?

Оценка под Яценко?

Свежий скандал вокруг народного избранника разгорелся в 2012 году на рынке оценки. Фонд госимущества попытался внедрить на рынок 12 компаний, которым предоставлялось

исключительное право проводить оценку имущества для целей налогообложения. Поспешно созданным структурам доставался рынок объемом 1,5 млрд грн. — 300 тыс. договоров на оценку недвижимости и земли по подскочившим в 4-5 раз ценам. 2100 субъектов оценочной деятельности, занимавшиеся этим направлением, вытеснялись с рынка.

На основании чего оценщики уверены, что за этой схемой стоит Антон Яценко? В крупнейшей саморегулируемой организации оценщиков (Украинское общество оценщиков, УОО) "ВД" объяснили, что народный депутат присутствовал на их встрече с главой ФГИ, где обсуждались внедряемые на рынке изменения, после чего лично встречался с влиятельными игроками.

Главный мессидж этих встреч — не препятствовать новой схеме наполнения бюджета. Кроме этого, "ВД" располагает копиями нескольких депутатских запросов Антона Яценко, направленных участникам рынка оценки. В них он просит компании предоставить заверенные копии отчетов об оценке имущества, не объясняя, для чего.

12 избранных фирм проработали в середине года "монопольно" чуть больше недели. Но в конце года о переделе рынка оценки заговорили снова. Теперь оценщики утверждают, что вместо 12 счастливиц на рынок хотят ввести 200 (в т. ч. перекупленные у нынешних собственников), чтобы создать видимость конкуренции. В качестве доказательств приводят ноябрьский законопроект, предлагающий отказаться от обязательной годовой стажировки оценщиков.

"Не оперившихся выпускников двух-трехнедельных курсов хотят выпустить на рынок! Видимо, нужны внутренние оценщики, которые будут находиться в руках одного кукловода", — полагает Людмила Туровская, руководитель Ривненского отделения УОО.

— Насколько, на ваш взгляд, было целесообразно вводить в сферу оценки скандальные 12 компаний, которые могли монополизировать рынок?

— Помните слова Шурика в фильме "Кавказская пленница": "Что, часовню тоже я развалил"? А ему ответили, что ее разрушили задолго до него, в XIV веке. Я понимаю подоплеку вопроса, потому что читал об этом в интернете. Но совсем не понимаю, почему меня с этим связывают. Единственное, что может связывать меня с какими-то там компаниями — то, что в сферу ответственности Комитета по вопросам экономической политики, в котором я работаю в парламенте, входит закон об оценке.

Я сейчас действительно сделал ряд запросов в правоохранительные органы, потому что мне как депутату отовсюду поступали сигналы о нарушениях в сфере оценки. Естественно, мои действия не нравятся ряду товарищей. Как следствие — какие-то заказные статейки. Их авторы в принципе пишут, что никак нельзя доказать связь депутата Яценко с этими компаниями, но им кажется, что это он за ними стоит.

— Сами оценщики говорят, что это вы.

— Мне в профильный комитет по роду работы постоянно приходят обращения от жителей различных городов! Например, из Керчи пишут, что у них отобрали побережье и в этом фигурирует некий оценщик. Да, я обращаюсь в органы, потому что свою работу всегда делаю хорошо. Естественно, у этого господина мои действия вызывают страшный гнев. Потому что его начинают проверять, дела какие-то уголовные возбуждаются. И после этого он кричит, что его "хулиганы зрения лишают". А на самом деле все с точностью наоборот.

По моему мнению, существует организованная преступная группировка в сфере оценки. Под названием Украинское общество оценщиков. Это якобы общественная организация, которая уже долгие годы занимается тем, что способствует минимизации уплаты налогов, участвует в криминальных схемах разворовывания коммунального имущества. И любого депутата, который имеет смелость пойти против них, сразу забрасывают грязью.

Может быть, фортуна им улыбалась много лет, но сейчас, судя по тем материалам, которые я недавно получил, на месте этих господ я бы куда-нибудь срочно уехал. ("УОО выступает за проведение качественной оценки, допуск на рынок всех оценщиков, имеющих

необходимую квалификацию, и честную уплату налогов. Против представителей УОО ведется информационная война, — полагает Алексей Амфитеатров, председатель УОО. — В "Украине Криминальной" появилась серия публикаций о наших руководителях под авторством журналиста, которого на самом деле не существует.

На основании этих материалов Антон Яценко обратился в правоохранительные органы. Он также написал более тысячи обращений во все представительства ФГИ и Госкомзема. Отчеты компаний-лидеров УОО затребуются, чтобы написать на них отрицательную рецензию и уничтожить эти компании" — прим. "ВД").

— *Вы можете озвучить конкретные факты?*

— Их множество. Я все передаю в виде обращений в органы. Я этих товарищей не боюсь, более того, готов их пригласить на любую полемику. Получается, что если человек украл в магазине батон, то его привлекут к уголовной ответственности. А если он как оценщик написал, что 10 гектаров коммунальной земли стоимостью миллион долларов стоят 100 тыс. грн., то он кричит, что его обижают, что это рейдерство или монополизация. Если вам будет интересно, с удовольствием специально предоставлю материалы по данным господам ("ВД" неоднократно об этом напоминала, у Антона Яценко любезно обещали, но так и не предоставили ни одного документа — прим. "ВД").

— *Имеете ли вы какое-то отношение к созданию в этом году альтернативных общественных организаций в сфере оценки, получивших возможность контролировать подготовку новых оценщиков? Союз оценщиков Украины, Ассоциация оценщиков Украины?*

— Общественные объединения оценщиков волнуют меня только в контексте того, что они могут писать какие-то законодательные предложения. Я знаю одно: если я приезжаю в лес, он не может быть на бумаге сенокосом. На вопрос, как такое может быть, отвечают: "Я учредитель фирмы, а это директор подписал". Ну, они же там все в одном помещении находятся! Думаю, органы разберутся в этом вопросе. Это вопиющие вещи и за это надо давать по рукам, потому что потом благодаря таким товарищам страна недополучает миллиарды гривен налогов.

— *В одном из журналистских расследований описана связь между 12-ю избранными компаниями, вами и старшим сыном президента. С Александром Януковичем вы знакомы лично?*

— Нет. Мне кажется, этой информации больше удивлялся не я, а Александр Янукович. Очень уважаемый человек, но я, к сожалению, с ним не знаком, а кому-то захотелось написать, что мы с ним стоим за какими-то схемами. С таким же успехом можно написать, что в этой грязной коррупционной схеме участвует Барак Обама, пусть дает опровержения.

В отличие от большинства победителей парламентской гонки, после окончания выборов Антон Яценко находился в Украине и отвечал на телефонные звонки. Слетать куда-нибудь на отдых не получилось. "Слишком много работы", — сетует депутат. Зато через неделю после выборов политик с семьей поехал в лес собирать грибы. Это одно из увлечений, о котором он говорит с воодушевлением.

— *Не страшно есть то, что соберете?*

— Нет. Я в грибах хорошо разбираюсь. Даже в компании как-то переспорил бывалого грибника по поводу того, что это за гриб. Доказал это научно, купил атласы.

— *Предпочитаете выезжать в лес с семьей или в компании профессиональных грибников?*

— С семьей, друзьями. Удовольствие доставляет сам процесс поиска грибов. Вместе с тем я был автором законопроекта о запрете охоты. Считаю, что в XXI веке в цивилизованном мире такого явления быть не должно. Но парламент не поддержал. Это я к тому, что охотой не увлекаюсь.

— *Есть у вас увлечения, которые разделяют коллеги по парламенту?*

— Пошучу: есть песня "Водочку пьем". Нет, ну какие могут быть совместные увлечения с политиками? Я не тусовщик, не хожу на светские мероприятия, в ночные клубы. Книги

люблю. Много читаю, когда есть время. Если еду в отпуск, беру с собой чемодан книг. Вот недавно прочел Маркеса "Осень патриарха", Рэя Брэдбери перечитал. Считаю, что он не совсем фантаст, у него аллегорические произведения.

— *Вы человек азартный?*

— Скажем так, я увлеченный человек, если мне что-то интересно, я буду этим упорно заниматься, системно, до мелочей. Некий задор у меня присутствует, но наверно разумный.

Перспективы

Следующие пять лет Антон Яценко проведет под куполом парламента. По информации "ВД", он ведет переговоры о том, чтобы снова закрепиться в Комитете по вопросам экономической политики. В последнее время нардеп увлекся идеей внедрения обязательного медицинского страхования. Если ему удастся доказать преимущества этой системы в высоких кабинетах, будет реализовано то, что не удалось пролоббировать влиятельным бизнесменам и чиновникам от здравоохранения. А на медстраховках, возможно, попытается заработать очередной посредник-монополист.

http://www.depo.ua/ru/vlast-deneg/2012_arhiv-nomerov-vd/dekabr_2012/5152-373/95695.htm

Петр Симоненко оказался самым активным законотворцем в Раде «Сегодня»

Депутат успел зарегистрировать 33 проекта закона за время работы нового парламента. В течение работы нового парламента 7-го созыва наибольшее количество законопроектов зарегистрировал лидер фракции КПУ Петр Симоненко.

Об этом сообщает пресс-служба Гражданской сети «Опора».

Симоненко за время работы нового парламента зарегистрировал 33 законопроекта.

Также в рейтинг наиболее активных законотворцев попал внефракционный нардеп Сергей Мищенко, который подал 20 законопроектов.

Следующая четверка депутатов – нардепы «Батькивщины». Так, Владимир Яворивский зарегистрировал 17 законопроектов, немного отстает Николай Томенко – 15 законопроектов.

Оппозиционеры Андрей Павловский и Юрий Одарченко зарегистрировали в ВР по 13 законопроектов.

Напомним, по данным сети «Опора», народные депутаты Верховной Рады 7-го созыва зарегистрировали 196 законопроектов в течение почти трех недель работы нового парламента. Лидером по числу зарегистрированных в новой Раде законопроектов является «Батькивщина», а наиболее пассивными пока остаются представители ВО «Свобода».

<http://www.segodnya.ua/politics/laws/Simonenko-okazalsya-samym-aktivnym-zakonotvorcem-v-Rade.html>

Інтернет-ЗМІ

Михайло Чечетов: "Бригинець - це вже офіційний чоловік у нашій фракції" IPress

За ініціативу пересадити народних обранців на вітчизняні автомобілі депутат від фракції Партії регіонів Михайло Чечетов готовий прийняти нардепа від фракції "Батьківщина" Олександра Бригинця у лави своєї партії.

"Ми за вітчизняного товаровиробника. Звичайно, така ініціатива нами буде підтримана. Якщо мова йде про службові машини, то звичайно так", - наголосив політик.

Чечетов також розповів, що у 1994 році вперше потрапив до французького парламента: "Якраз кінець року був, грудень місяць. І ми потрапили в парламента Франції, коли там була

сесія. Біля парламенту стояли лише французькі машини. Тобто службові машини у них французькі. Це нормально".

Регіонал наголосив, що за такі ініціативи і виступає Президент Віктор Янукович.

"Бригинець - нашого роду-племіні"

"Віктор Федорович говорить: "Для того, щоб нам виходити з кризи, треба проводити політику заміщення". Тобто потрібно розвивати внутрішній ринок, а не західний. Виявилося, що наші продукти кращі, ніж західні, там обгортки красиві. Обгортки - так, обгорнули добре і цукерки, і все. Але виявилося, що наш товар набагато якісніший і кращий, ніж західний", - акцентував він.

Також нардеп зауважив, що ініціативи Бригинця дуже подобаються ПР, тому у партії подумують про те, щоб взяти політика до себе.

"Я думаю, скоро ми Бригинця запишемо в Партію регіонів. Якщо з такими пропозиціями щодо захисту вітчизняного виробника будуть виступати опозиціонери, ми їх скоро будемо записувати в Партію регіонів. Бригинець - це вже офіційний чоловік у нашій фракції. Адже він дихає нашим повітрям українським, а не західним. Деякі дихають західним повітрям, а деякі - на повні груди, як мовиться, легені наповнюють нашим киснем. Так от, видно депутат як раз нашого роду-племіні. Ми його скоро в Партію регіонів запишемо", - пояснив Чечетов.

Чиновників - на запорожці

Зазначимо, що опозиція хоче забрати у вищих державних посадовців службові іномарки та пересадити їх на автомобілі вітчизняного виробництва.

Відповідну ініціативу представлено на розгляд ВРУ у вигляді законопроекту №1122 про внесення змін до закону України "Про державну службу" (щодо використання службового транспорту).

Про це повідомив один з авторів відповідного законопроекту народний депутат Олександр Бригинець, інформує прес-служба політика.

"Автомобілі чиновників часом нагадують бенкет під час чуми. Коли соціально-економічна ситуація в державі надзвичайно складна, держслужбовці, ніби нічого не сталося, продовжують дивувати громадян не тільки золотими унітазами, а й шикарними іномарками. Чиновників потрібно поставити в ті ж умови, в яких живе суспільство", - заявив політик.

Згаданий законопроект спрямований на "приведення у відповідність із соціально-економічним становищем країни умови використання службового транспорту керівниками державного органу". Простими словами - проект передбачає використання посадовими особами транспорту вітчизняного виробника.

Ініціатива Азарова зазнала фіаско

На думку ініціаторів законопроекту, це не лише суттєво заощадить бюджетні кошти, але і підтримає вітчизняного виробника.

Законопроект пропонує доповнити главу 4 закону "Про державну службу" статтею 33-1 "Використання службового транспорту", в якій визначено граничні суми вартості автомобілів для різних категорій посад державних службовців.

Нагадаємо, у 2011 році прем'єр-міністр України Микола Азаров доручив Міністерству економічного розвитку і торгівлі блокувати операції щодо купівлі автомобілів за держкошти чиновниками, але згідно з інформацією "Вісника державних закупівель" ця практика триває й досі.

http://ipress.ua/news/chechetov_prosyt_brygyntsya_pereyty_u_pr_13809.html

Роман Ткач: Не стати холопами

Фіртка.if.ua

Під час виборчої кампанії я чимало поїздив областями України - переважно південними і центральними, зазираючи іноді у такі закутки, де б ніколи не опинився за звичайних обставин. Є що згадати і над чим думати.

Досі згадую історію, яку мені розповіли мешканці Голованівська, невеличкого, депресивного, непримітного районного центру на Кіровоградщині. Про це Богом забуте містечко вся Україна дізналася два роки тому завдяки справі депутата Віктора Лозинського. Нардеп розстріляв місцевого селянина, а потім ще й чавив його, пораненого, автомобілем лише за те, що той зайшов на територію його мисливських угідь. Відтоді прізвище «Лозинський» стало символом безкарності нових «господарів життя» і загальною назвою для всіх подібних відморозків.

Так-от, у Голованівську Лозинський облаштував собі обійстя просто у центральному парку містечка - захопив, обгородив двометровим парканом, звів особняк, і чхати хотів на якусь там думку громади. Якось наприкінці серпня місцеві дітлахи спокусилися на рясну яблуньку, яка схилила гілля через ту огорожу. Підсадили один одного на плечі, і почали рвати яблука. Загавкали сторожові собаки. З воріт вибіг Лозинський. Дітлахи втекли, але найменший хлопчик не встиг. Залишивши псів стерегти переляканого на смерть дівка, Лозинський вернувся до хати. Приніс звідти аркуш паперу з видрукуванням написом «Я вор», почепив його на шию дитині і змусив на колінах повзти до відділку міліції. Сам з собаками йшов поруч. Хлопчик ревів на всю вулицю, але перехожі лише опускали очі, вдаючи, що нічого не сталося. Кажуть, потім сім'я дитини виїхала з міста.

До чого я це? До того, що хоч після убивства селянина Лозинський і сів на 15 років (швидше через суспільний резонанс, ніж завдяки справедливому судочинству), але справа його живе. Живе система, яка породжує сучасних феодалів. І не просто живе, а зміцнюється і утверджується. Нехай навіть більшість цих «господарів життя» не кінчені відморозки, а іноді навіть цілком інтелігентні з вигляду люди, та суті це не міняє. Реальна влада - саме у них.

Не в сільського голови, не в районної адміністрації. У них є, звісно, сякі-такі повноваження. Але влада - у того, хто має гроші. Такому не важко купити прихильність, навіть відданість влади від найнижчих ланок до обласного рівня. До такого, якщо він грається в благодійника, йдуть на поклін звичайні люди, випрошуючи допомогу чи послугу. Бо він, а не якийсь там голова РДА, реально здатен «рішати» питання.

Вибори 2012, проведені за змішаною системою, лише поглиблюють «феодалізацію» країни. Якщо на Галичині це ще не так очевидно, то чим далі на Схід, тим частіші перемоги на мажоритарних округах саме таких князків і «вершителів долі». Збідніле від «покращень» і зневірене населення легко купується гречкою. Я це бачив чи не в кожному районі. Люди вважають, що з паршивої вівці хоч вовни жмут, і їх можна зрозуміти. Але слід усвідомлювати, що взамін за гречку можна отримати під боком потенційного Лозинського.

Отже, як на мене, головна загроза, яку лишає після себе рік 2012 - це феодалізація країни, поглиблення прірви між суспільством і владою, остаточний відрив «еліт» від реальності, звуження можливостей громад впливати на прийняття рішень. Зламати цю тенденцію і систему - одне з головних завдань опозиції. Звісно, не єдине: є ще державний бюджет, який треба врятувати від дерибану Сім'єю та її васалами, є економічна криза, корупція, зовнішні загрози - Митний союз... Зрозуміло, що 2013 рік буде вкрай важким. Але без оздоровлення політичної системи ми ризикуємо одного дня непомітно пройти точку неповернення і опинитися в становищі холопів, від яких взагалі нічого не залежить у цій країні.

Дуже сподіваюся, що ще не пізно.

<http://firtka.if.ua/?action=show&id=30319>

«Революція олигархов» в Україні: отменена или отложена?

Хвиля

Последние годы одна из модных тем политических обзоров в Украине и об Украине — вопрос «революции олигархов». Дескать, усиление Януковича как абсолютного правителя (а не

«представителя кланов») и разрастание влияния его «Семьи» (родственников и узкого круга их друзей), которую саму уже причисляют к полновесным олигархическим кланам, нервирует украинских олигархов. Тем более что усиление «Семьи» происходит во многом за счет интересов других групп.

В СМИ даже сообщалось о «саммите в олигархических кругах», произошедшем в начале 2012 года – с обсуждением вопроса о том, как обеспечить свое состояние и свободу в условиях формирования диктатуры одной Семьи.[1] Впрочем, до дворцового переворота и даже сколько-нибудь значимой фронды не дошло. Вместо открытого противостояния «Семье» основные «держатели акций» в украинском олигархате, можно сказать, ограничились полумерами.

Одной из таких полумер, по версии, наиболее популярной в СМИ, было «раскладывание яиц в разные корзины». Проще говоря, поддержка оппозиционных или квазиоппозиционных партий в обмен на включение своих людей в список или будущие преференции. Такие связи активно искали журналисты;[2] в них обвиняли друг друга оппозиционеры. Впрочем, первые недели парламентской работы не подтвердили предсказаний об обслуживании оппозиционерами интересов олигархов. В состав вновь сформированного правительства Азарова вошла только Наталья Королевская; как прокомментировали это назначение в Партии регионов, она якобы получит возможность «выполнить свои обещания» – в том числе по зарплате в 1000 евро и пенсии в 500.[3] Впрочем, размах избирательной кампании Королевской и без того наводил на мысль о сотрудничестве с властью.

Поэтому, если это назначение и стало сюрпризом, то, скорее, в связи с тем, насколько цинично нынешняя власть в Украине относится к социальной политике. Соответствующее министерство поручено именно Королевской, которая прежде не имела подобного опыта и вряд ли является человеком, способным повлиять на чье-либо решение в правительстве или системе – точнее, «вертикали» – власти в целом.

На этом примере наглядно видно: на ближайшее время основные экономические и политические игроки в Украине не планируют резких движений. Скорее, сохраняют за собой варианты для будущих маневров. И особенно рельефно это видно по составу «нового правительства старого премьера» Азарова.

Правительство «Семьи и молодежи во главе с пенсионером»

Меткое определение журналиста Сергея Руденко, размещенное им в социальных сетях[4], весьма точно отражает суть нового кабинета.

Первое, что бросается в глаза – «Семья» еще больше упрочила свои позиции по влиянию на ключевые сферы жизни как общества, так и истеблишмента. Еще в 2011 году, после тогдашних перетасовок в правительстве, зашла речь об упрочении «Семьи» через влияние на рычаги государственной власти. Тогда появлялись и предположения о том, что-де «олигархи этого не потерпят». Однако окружение (семьи) Януковича укрепляло свою власть с оглядкой на психологические особенности ключевых игроков.

С одной стороны, непосредственно в руки людей, которых связывают те или иные отношения с Януковичами (в первую очередь, со старшим сыном президента Александром), были отданы институты, внушающие украинскому бизнесу, даже олигархическому, уважение. Это государственные финансы (соответствующее министерство и Нацбанк), фискальные (а в украинских реалиях – и конфискационно-экспроприаторские) органы (налоговая администрация), силовой блок (прежде всего, министерство внутренних дел). Ключевые для жизни страны и влияния на бизнес ведомства возглавили сравнительно молодые люди, преданные лично главе государства и его родным.

С другой стороны, представителей остальных олигархических групп не обходили стороной при распределении государственных средств, а на откуп их структурам отдавались целые отрасли экономики. [5]

При этом соблюдался интересный паритет. Например, с Ринатом Ахметовым в исполнительной власти связывали едва ли не наименьшее число топ-чиновников. Однако, по данным СМИ, это компенсировалось экономическими преференциями. Так, согласно сообщениям в прессе, структуры Ахметова контролируют, по крайней мере, не меньше

половины всей угледобычи и более 60% теплоэнергогенерации в Украине;[6] принимая во внимание активы в металлургии и других сферах, речь идет о системном влиянии на ситуацию в стране.

Правда, при этом не были забыты и интересы «Семьи». Фирмы, связанные со старшим сыном Виктора Януковича Александром, в течение 2012 года выиграли тендеры в угольной отрасли примерно на 8-9 млрд. гривен. [7]

В нынешнем правительстве эти тенденции имеют занимательное продолжение. Непосредственно «Семья» дополнительно укрепилась прямым влиянием на энергетику, вооруженные силы и экономику в целом.

Более того, налоговую администрацию, таможню и администрирование единого социального сбора свели под одну крышу – в новообразованное Министерство доходов и сборов (в народе тут же получившее прозвание МИНСДОХ) во главе с близким к «Семье» Александром Клименко. Абсурдность создания такого «суперфискального» органа прокомментировал Виктор Пинзеник: «Не может заниматься налоговой политикой (а министерства производят политику) орган, осуществляющий администрирование налогов. Это все равно, что работнику ГАИ дать право самому устанавливать правила дорожного движения».[8] Однако именно такая логика, похоже, устраивает авторов этой идеи.

Другие «донецкие» и «союзные» группы ослабили свое представительство в исполнительной власти. Например, «повышение» до вице-премьеров Юрия Бойко и Константина Грищенко, которых связывают с Дмитрием Фирташем, может обернуться реальным снижением их влияния. Соответственно министерства энергетики и иностранных дел возглавляют представители других групп, а без многотысячного министерского аппарата системное влияние на экономические и административные процессы оказать сложно.[9] «Старые донецкие» (представители еще советской, традиционной номенклатуры региона) получили посты формально значимые (преьера и спикера), но реально маловлиятельные в условиях, когда ключевые министерства контролируются «чужими» с прямым выходом на президента.

«Малые кланы» (группы Ключева, Колесникова, не говоря уже о попутчиках вроде коммунистов или литвиновцев) громких постов лишены. Разве что Ключев остался на посту секретаря Нацсовета по безопасности и обороне – но и этот пост, скорее, свидетельствует о его остающихся связях с президентом, чем о реальном влиянии на текущие процессы в истеблишменте и стране.

Зато заметно усилились позиции Ахметова. В отличие от предыдущего периода, с ним связывают довольно знаковые назначения, в том числе в экономическом блоке, в сфере транспорта и подобных, небезынтересных для бизнеса отраслях. Правда, обозреватели подмечают довольно характерную деталь: даже те члены правительства, которые напрямую связаны с тем или иным «кланом» (в первую очередь Ахметовским), не чужие и для «Семьи» – так или иначе с ней связаны.[10]

Такой перекокс в назначениях представляется не случайным. Учитывая показанное выше системное влияние самого богатого в Украине человека на основные отрасли экономики и коммунального хозяйства, он остается для «Семьи» «абсолютным союзником». Пока этот союз будет существовать, попытки «фронды» либо «дворцовых переворотов» будут иметь мало шансов на успех.

Не исключено, что соображения личной безопасности и поиска гарантий лояльности истеблишмента в преддверии выборов-2015 и предопределили модель укрепления «вертикали власти», избранную Януковичем. В дальнейшем можно ждать усиления «Семьи» (возможно, с формальным назначением нынешнего первого вице-преьера Арбузова главой правительства) – при сохранении позиций Ахметова и выделении «сфер интересов» лояльным меньшим кланам.

Правда, линейность и безальтернативность такого сценария отнюдь не бесспорны. Дело в том, что уже в ближайшее время «вертикаль» Януковича должна будет найти ответы на системные вызовы: общественно-легитимный, экономический и внешне-политэкономический.

И не исключено, что в очередной раз «поставленные на место» кланы захотят воспользоваться неудачами «Семьи» при попытках ответить на эти вызовы.

Недопоражение власти, недопобеда общества

Результаты парламентских выборов в Украине оставляют двойственное впечатление. С одной стороны, принятие закона о смешанных выборах и использование административного, финансового и силового ресурсов все же позволили власти формально выиграть выборы. ОБСЕ по результатам работы своих наблюдателей признала выборы «недостаточно соревновательными» и указала на целый ряд нарушений, которые рекомендуется исправить.[11]

Но, с другой стороны, победу сложно назвать убедительной. Фактически власть получила свои базовые 25% — плюс бонус на все задействованные «ресурсы». Ни Андрей Клюев, ни Сергей Лёвочкин, которые, очевидно, давали президенту повышенные обязательства, в этом смысле с задачей не справились. Уменьшение участия соответствующих групп в распределении властных постов может быть некой мерой их ответственности за произошедшее.

Более того, общество показало готовность к обновлению политической элиты (истеблишмента). Молодежь и либерально настроенные граждане большинства регионов проголосовали за партию УДАР (Украинский Демократический Альянс за Реформы) Виталия Кличко, шедшую во власть под лозунгом борьбы с коррупцией и достижения Украиной европейских стандартов.

Избиратели Западной и Центральной Украины поддержали также праворадикальную «Свободу» — в надежде, что ее бескомпромиссность станет фактором сдерживания Партии регионов.

Партия регионов совместно с коммунистами и примерно половиной внефракционных депутатов обеспечивают 240-250 голосов. Этого достаточно для проведения через зал решений. Например, для жеста Януковича и Ко в сторону «старых донецких» и назначения на пост спикера Рады Владимира Рыбака, а Премьера – все того же безотказного Николая Азарова.

Правда, как только инерция политической целесообразности и взаимозачеты с выборов будут исчерпаны, каждый последующий поставленный на голосование вопрос может породить у коммунистов, внефракционных, да и представителей некоторых групп в ПР желание несколько улучшить положение собственных дел в обмен на свой голос.

То, что без этого большинство не будет стабильным, продемонстрировал курьез при голосовании за лишение депутатских полномочий представителей партии власти, делегированных в Кабинет Министров. Оппозиционные фракции за соответствующие решения не голосовали – и у власти произошла осечка: не хватило голосов для лишения полномочий Игоря Прасолова, назначенного министром экономики.[13]

Такая ситуация означает, по крайней мере, одно: конституционного большинства, способного изменить Конституцию в угоду Януковичу, у «вертикали» нет. Поэтому в СМИ и среди экспертов активно муссируется слух о том, что новая Конституция, которая была бы удобна Януковичу, может быть проголосована на референдуме. Такая Конституция, кроме других полезных вещей (например, лишения депутатов неприкосновенности) предусматривала бы, например, избрание президента в парламенте; или избрание народом, но в один тур и по системе относительного, а не абсолютного большинства.

Закон «О всеукраинском референдуме», [14] который может быть использован для осуществления этого сценария, заслуживает отдельного упоминания.

Во-первых его протолкнули «из-под полы» в Верховной Раде VI созыва, с нарушением процессуальных норм. Подобно «закону о языках», законам о бюджете, о выборах, этот закон был внесен в зал неожиданно и за 10 минут, без обсуждения, без внесения изменений (более 1000 поданных правок) принят.

Во-вторых он несовершенен как в части соответствия Конституции, так и юридической техники. Юристы экспертного управления Аппарата Верховной Рады пишут: «закон не в

полной мере соответствует Конституции Украины, а также не содержит надлежащих и эффективных механизмов реализации конституционного права граждан.... Кроме того, проект нуждается в существенной терминологической и технико-юридической доработки, в том числе и с целью унификации системы нумерации внутри статей проекта».

В-третьих в законе прописаны нормы о манипуляциях с общественным мнением и проведения только такого референдума, который будет выгоден власти:

закон предусматривает возможность принятия новой Конституции или внесения изменений и дополнений к существующей. Это прямо противоречит самой Конституции, где порядок ее изменения прописан в XIII разделе;

закон подменяет волю людей волей чиновников.

Центральной избирательной комиссии предписано проверять предложение, которое вносит на референдум инициативная группа — и на основании этого «анализа» регистрировать или не регистрировать инициативную группу. Более того, для такого «анализа» требуется заключение Министерства юстиции (статья 31 Закона);

сама система организации референдума позволяет провести только такой опрос, который желает власть: комиссии формируются ЦИК из числа кандидатов, поданных местными органами власти;

в Законе прописаны все нормы, которые позволяли проводить манипуляции на местных и парламентских выборах (голосование на дому, постоянный «повторный подсчет голосов» аж до получения правильного результата, удаление из помещения комиссий журналистов и наблюдателей по решению комиссий).

Наконец, закон не устанавливает требования на количество граждан, принявших участие в референдуме. То есть, решение может быть принято меньшинством граждан от имени всего общества. Точнее, сфабриковано властью и подкреплено нарисованными в ЦИК голосами.

Впрочем, представители ЕС и США уже заявили четкую позицию, что считают неприемлемым избрание президента Украины в парламенте. В свое время такая позиция Запада помогла Кучме не поддаться искушению пойти на третий срок в парламенте, или вообще баллотироваться вновь после решения Конституционного Суда о том, что два его срока вполне можно засчитать за один.

Но Янукович – не Кучма; для отказа от «шулерского» избрания будут необходимы не только внешние, но и внутренние факторы. Социология фиксирует падение доверия к власти и готовность к протестам. Однако этот потенциал может сыграть, только если найдется лидер, способный соответствующие настроения грамотно поддержать и возглавить соответствующее движение «за лучшее будущее».

По данным Киевского международного института социологии, всего государственным структурам доверяет (полностью или скорее) около трети граждан — 27%. [15]

При этом ТОП-3 факторами, которые изменили отношение населения к органам государственной власти и, вероятно, мотивировали граждан в большей степени доверять чиновникам, являются:

борьба госструктур с коррупцией — 54%,

открытость и прозрачность деятельности — 31%,

улучшение качества обслуживания — 22%.

Власть же продолжает действовать прямо вопреки соответствующим ожиданиям. Поэтому растут протестные настроения. По данным директора фонда «Демократические инициативы» имени Илька Кучерива Ирины Бекешкиной, если в 2002 году 31% украинцев были готовы участвовать в протестах, в 2012 – 52%. [16]

Но для того, чтобы протесты были многочисленными, необходимо три фактора. Во-первых, это непосредственный повод. По словам Бекешкиной, в 2004 году это была фальсификация выборов, позднее — принятие различных законов, ликвидация льгот. Вторым фактором является наличие лидера (-ов), которым верят люди; а последний залог проведения митингов –

то, что люди должны видеть последствия протестов. «Если власть будет тупо провоцировать народ как сейчас, акции протеста очень вероятны уже сегодня», - добавила социолог.

Поводом для начала подобных акций может оказаться простой, но чрезвычайно важный фактор – социальный. Падение поддержки власти, в том числе в «базовых» для нее регионах востока и юга страны, связано с падением уровня жизни, которое продолжается и усугубляется – на фоне безнаказанности и демонстративной роскоши верхушки руководства страны.

По данным Госслужбы статистики Украины, в 2012 г. процент людей, которые тратят более 60% семейного бюджета на питание, то есть являются бедными, вырос до 41,5%.

С этим сопоставимы данные о самооценке украинских граждан. По данным опроса компании GfK Ukraine, во втором квартале 2012 г. 10% украинцев вынуждены экономить на питании, а 28% для приобретения одежды и обуви необходимо сэкономить или одолжить.

И это – после возрастания потребления в «тучные» годы до 2008 и всех надежд на «покращение» («улучшение»), которое обещала нынешняя власть.

Поэтому, если власть хочет оградить себя от социальных потрясений (которые вполне могут перерасти в политический кризис) уже в 2013, году она должна обратить очень серьезное внимание на наполнение бюджета. А вот с этим в Украине наступают системные проблемы.

Кто оплатит счет?

По данным Министерства финансов Украины, государственный и гарантированный государством долг Украины по состоянию на 30 ноября 2012 года составлял 501 млрд 440 млн 643,93 тыс. грн (\$62 млрд 734 млн 973,6 тыс.). При этом за 2012 год он возрос более чем на \$1 млрд.[17] Более того, на 2013 год приходится пик выплат по долгам: необходимо отдать 55,2 млрд. гривен (около \$7 млрд. – при расходной части госбюджета в целом приблизительно \$54 млрд.).[18]

Это – в условиях начинающейся рецессии (производство и ВВП в целом уходят в «минус») и на фоне нерадужных прогнозов по рынкам сбыта основной продукции украинских предприятий.

Резервы НБУ упали ниже критического уровня, поскольку уже не покрывают объем трехмесячного импорта, как это принято в международных расчетах. Такая ситуация наблюдается впервые за последние десять лет.[19]

Дефицит платежного баланса Украины за январь-октябрь 2012 года, по сравнению с соответствующим периодом 2011 года, увеличился в 1,9 раза — до \$2,797 млрд.

Согласно исследованию Европейской бизнес ассоциации, на конец 2012 г. индекс инвестиционной привлекательности Украины достиг низшего предела с 2008 г.

При таких показателях критически важным для власти остаются перспективы привлечения средств для финансирования разрастающегося бюджетного дефицита. В госбюджете на 2013 год уже приняты серьезные меры по сокращению затрат – но, прежде всего, социальных. Так, впервые за несколько лет зарплаты и пенсии будут повышаться не поквартально, а только дважды, да и то на 13 и 10 гривен. Расходы на образование уменьшены на полтора миллиарда гривен. Но при этом до 2,5 млрд. грн. повышаются затраты на обслуживание высших органов власти (президента, парламента, правительства) и более чем на четверть – на содержание Службы безопасности и Генпрокуратуры, которых многие считают «стражами режима».

Необходимые средства можно взять в долг. Но тогда необходимо поддерживать конструктивные отношения с потенциальными кредиторами, которые могут одолжить много, надолго и под невысокие проценты – прежде всего ЕС и МВФ. А с этими институтами есть проблемы в отношениях – как экономические, так и ценностные. Окружение Януковича загнало себя в угол, пойдя на политические репрессии – и теперь вынуждено либо как-то решить эту проблему, либо не рассчитывать на дешевые кредиты.

Можно также провести реформы и получить средства в виде налогов. Заодно наладятся и отношения с кредиторами. Но этот путь противоречит самой природе властных отношений, выстраиваемых «вертикалью». Ведь для того, чтобы улучшить, например, бизнес-климат,

нужно навести порядок в регуляторной политике, обеспечить независимость судебной власти и гарантировать неприкосновенность частной собственности. А как тогда гарантировать решения, «нужные нужным людям»? [20]

Поэтому власть идет на стратегически проигрышные, но оттягивающие финал шаги. Например, размещение евробондов, облигаций внутреннего государственного займа – под высокие проценты. [21] Или иницируя новый сбор – 15% с обмена валют гражданами, надеясь на то, что граждане начнут массово сдавать валюту (идея, впрочем, пока не реализована).[22]

И остается, конечно, пресловутый российский вектор – получение преференций от руководства Российской Федерации, прежде всего — снижение цен на российский газ и либерализация доступа украинских товаров на российские рынки. Однако такой шаг не является чисто экономическим: президент РФ Владимир Путин и представители его правительства четко связывают любые экономические уступки со вступлением Украины в Таможенный союз.[23] То есть, передачей части суверенных прав по установлению таможенных пошлин наднациональному органу, в котором, кстати, Россия имеет около 57% голосов.

Нужда никогда не бывает основанием успешных переговоров

Эту сентенцию Бенджамина Франклина должны бы повесить на видном месте все, кто пытается вести внешнюю (в том числе внешнеэкономическую) политику Украины. Ибо именно по этому сценарию развиваются отношения Украины с восточным соседом, который – возможно, единственный! – имеет по отношению к Украине четкую цель и четкую политику, эту цель приближающую.

Вне зависимости от фамилии президента или премьера в Киеве, исповедуемых ими идеологий, генеральная линия Москвы не меняется. «Чтобы всех отыскать, воедино созвать»... — это не про Толкиеново Средиземье. Это про постсоветское пространство. Пример Беларуси, попавшей по милости своего президента в Таможенный союз, красноречиво рисует перспективу ближайших лет, если сценарий «независимость в обмен на газ» все-таки будет реализован. В обмен на каждую ценовую уступку или кредит – Беларусь уступает часть собственности на системообразующие предприятия.[24] Казахстан, экономически более сильный, все же чувствует все возрастающее давление, мешающее сполна реализовать стратегические интересы в регионе.[25]

Впрочем, подобная перспектива не устраивает и украинских олигархов. В некоторых СМИ даже выдвигались версии, что Янукович и Ко способны выстроить сепаратные отношения с США, допустив в Украину энергетические транснациональные компании в обмен на открытие «калитки из международной изоляции».[26] К сожалению, факты пока не дают оснований для оптимизма.

Несмотря на проведенные конкурсы, до сих пор не подписаны соглашения о разделе продукции с инвесторами-ТНК (Shell, Chevron) на Юзовском, Олеском и Скифском участках добычи энергоносителей. Более того, на Юзовском и Олеском участках партнером инвесторов со стороны государства стали структуры, считающиеся близкими к власти, которые получили 10% в консорциумах.

А пока на западном направлении побед нет, партнер на восточном реализует «тактику малых побед». Если добиться вступления Украины в Таможенный союз с наскоку не получится, не исключены попытки навязать ей «газотранспортный консорциум», в котором будут присутствовать только российская и украинская стороны, причем менеджмент будет российский. Этот и подобные шаги опасны тем, что формируют «наклонную плоскость», ступив на которую, отстоять независимость в принятии решений будет очень непросто. И чем больше подобных шагов будет делаться, тем быстрее европейская интеграция (которая официально определена в украинском законодательстве как внешнеполитический приоритет) сменится евразийской – или, проще, российской.

По иронии ситуации, активные действия оппозиции, направленные против Таможенного союза и подобных инициатив, могут помочь власти. На переговорах что с российской, что с

европейской стороной «неприятие в обществе» можно сделать аргументом для отказа от необратимых действий.

Ну и, в целом, основой для переговоров с Россией должна стать не «нужда» (в снижении цен и пр.), а прагматический интерес. Общие равноправные проекты – вполне жизнеспособная альтернатива, на которой могли бы строиться двухсторонние отношения. Однако для этого украинский истеблишмент должен разучиться просить, а, наконец, осознать, что уважают не «приятных» и податливых, а сильных.

Третья революция?

Специалисты по сравнению поведения человека и животных отмечают, что олигархическая система – это не человеческое изобретение. По подобным закономерностям живут многие высшие приматы; свои «олигархические пирамиды» выстраивают также человеческие сообщества, попавшие в мир примитивных инстинктов и насилия (в тюрьме, в армии, в стихийных бандах и т.п.).[27]

Генетическая память и «естественный» отбор (то есть, построенный на принципах животного мира, без привлечения чисто человеческих качеств, таких как, например, уважение к правам и собственности других) быстро «помогают» выстроить пирамиду, на вершине которой оказываются даже не самые сильные, а самые наглые и ловкие. Сограждане рассматриваются ими исключительно как источник ресурсов. Главная беда с таким устройством – оно всегда «субоптимально» — то есть, далеко от эффективности в обеспечении потребностей граждан (чем, по идее, должно заниматься государство).

Более того, оно очень неустойчиво к внешним влияниям, способным разрушить хрупкое равновесие при перераспределении влияния и ресурсов. Не менее хрупко оно и в случае, если теряет внутреннюю легитимность: олигархам становится не на кого и не на что опираться.

Поэтому с такой кажущейся легкостью падают диктаторские «олигархические» режимы, когда теряют хотя бы молчаливую готовность граждан терпеть их – или если внешние игроки находят правильные «болевы точки».

Проблема, однако, в том, что такие режимы по определению не терпят присутствия развитого гражданского общества. В свою очередь, это ведет к дефициту квалифицированных (либо хотя бы достаточно преданных идее перемен в стране) кадров; конфликтам между победителями; усталости населения, которое хотело изменений уже сегодня.

Поэтому столь часты разочарования в «новых демократиях» и нередки рецидивы диктатуры (под тем или иным соусом).

Сказанное сполна относится к Украине. Если смотреть на историю, украинцы были весьма успешными бунтарями – но крайне неудачно распорядились плодами победы. Чтобы не путаться в исторических аналогиях, останемся в нашем времени и вспомним, что погубило надежды, рожденные Оранжевой революцией 2004-го.

Впрочем, на эту ситуацию можно посмотреть и с другой стороны. За последние 20 лет Украина дважды (1991 и 2004) резко и вопреки «линейным» ожиданиям существенно меняла курс, направление развития и его содержание. Постфактум находились убедительные объяснения насчет предпосылок во внешней конъюнктуре, динамике развития общества и отношениях элит (истеблишмента). Однако мало кто мог предсказать такое развитие событий до их начала.

С другой стороны, схожие предпосылки в 2000 («Украина без Кучмы») или в 2011 (в контексте политических репрессий) так и не вылились в значимые общественные изменения.

Об Украине иногда говорят как о стране, вечно стоящей перед выбором. В преддверии президентской кампании-2015 такой выбор вновь обретает очертания. В обществе накоплен запрос на изменения, оно экспериментирует с новыми силами и ждет, как они себя проявят. Оппозиция фактически «прижата к стене» — либо она сможет опереться на поддержку значительных общественных групп и найти пресловутую «поддержку масс», либо будет маргинализована и проиграет власти вчистую. От того, насколько успешными во

взаємодії з обществом будуть сили, выступаючі за демократическі змінення, зависит і поведіння різних сегментів еліти (істеблішмента), в том числі і олігархов.

Лінійний сценарій, в котрому опозиція неубедительна, протестні выступления – розрознені, общественні організації – невлиятельні і маргинальні, а СМІ зависимі от административного і фінансового ресурса, ведєт к упроченію «вертикалі». Соціально-економічна ситуація будет ухуудшатся, но, не видя альтернативи, громадяне будут больше беспокоиться о выживании, чем о судьбах и курсе страны. На этом фоне переизбрание Януковича выглядит вполне реальным. Правда, его гипотетический второй срок президентства может оказаться и неполным; кризисные явления накапливаются до предела, и вероятность стихийного протестного взрыва и смены власти «вслепую», по сценарию «арабской весны» 2011 или «латинской зимы» 2000, возрастает с каждым годом пребывания у власти Януковича и его «вертикали». А в таких условиях, как никогда, возрастает роль конкретной личности и конкретного случая в истории. Так что наступивший 2013 год будет нескучным и для «вертикали», и для олигархов, и для оппозиции, и для общества в целом.

<http://hvylya.org/analytics/politics/revolyutsiya-oligarhov-v-ukraine-otmenena-ili-otlozhena.html>

Блоги

Ігор Мірошніченко: «Гостинний двір: як Мінкульт з Кабміном крали архітектурну пам'ятку в киян»

pravda.com.ua

Понад піврічне протистояння громадських активістів з рейдерами-забудовниками на території Гостинного двору у Києві 2012 року стало взірцем рішучості українців у відстоюванні своїх прав та непримиренності до злочинів влади.

За останні 20 років, що я мешкаю в Києві, обличчя столиці змінилося до невпізнаності. Поруч з відбудовою та реконструкціями незаперечних шедеврів історико-культурних пам'яток древнього Києва Михайлівським Золотоверхим собором, Успенським Собором Києво-Печерської Лаври, Церквою Успіння Пресвятої Богородиці Пирогощі маємо остаточно спотворений скляними банями торговельних центрів та бутафорськими Лядськими воротами Майдан незалежності; еkleктичного вигляду, через руйнування доброї половини автентичних будівель, Андріївський узвіз; недореконструйований готель "Лейпциг" на вулиці Володимирській; напівзруйнований з невизначеним статусом та майбутнім замок барона Штейнгеля на Ярвалу. Насправді, прикладів, що свідчать про цілковитий культурний нігілізм усякої київської влади, яку ми мали в столиці за останні 20 років – безліч. Кожен, хто брався керувати столицею дбав радше про особистий фінансовий зиск, аніж особисте увіковічнення в історії Києва, як поборника статусу Києва-культурної столиці країни. Тому й продавали та продають навсібіч нашу з вами спадщину, не зважаючи на, бодай, позірні норми дотримання єдиного столичного архітектурного ансамблю.

Манера окупантів, які не дбають про майбутнє, а намагаються, скориставшись з ситуації поки при владі, награвувати по максимуму, особливо притаманна нинішнім можновладцям. Завдання цієї орди просте як світ: похапцем розрити Андріївський узвіз, натикаючи туди скляних бізнес-центрів, наліпити довкола Софії Київської житлових висоток, позбавивши цим заповідник статусу Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО, густо всипати скляними хмарочосами печерські пагорби та знамениті, відміні від Андріївського інші узвози.

А ще вони зухвало, з-під носа киян, намагаються вкрати без перебільшення серце старого Подолу – Гостинний двір. Без нього, автентичного, увявити Контрактову площу неможливо. З ним, реконструйованим під потреби чергового торговельно-розважального центру, зважаючи на специфічну межигірську естетичну культуру "ординців" увяляти старий Поділ не хочеться, бо стає моторошно і страшно.

Немає сумніву, що усіякі крадіжки відбуваються нині з дозволу та під покровительством "власть імущих" загарбників, які невтомно видають "фількіни грамоти" для легітимізації злочинів. "Узаконення" свавілля щодо Гостинного двору на Подолі розпочалося в 2011 році, коли Український державний науково-дослідний та проектний інститут заходився визначати історико-культурну цінність об'єкта культурної спадщини Гостинний двір, охоронний N872, постанова Ради міністрів УРСР від 6.09.1979р. N442. Підставою для такої сумнівної "експертизи" став лист-замовлення АТЗТ СНРПБЗП "Укрреставрація", яка раптом зайнялася розробленням ІСТОРИКО-МІСТОБУДІВНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ.

Очевидно, що потреба досліджувати саме Гостинний двір з'явилася з появою бажаючих прихватувати об'єкт та земельну ділянку під ним в центрі Києва, тому й висновки горе-експертів не забарилися. За підписами в.о Директора інституту Моложа О.Є, головного архітектора Граужиса О.О, та нач.науково-дослідного відділу Шепітька Н.П побачили світ горе-висновки експертів. Вони стверджували, що Гостинний двір внаслідок кількох реконструкцій у 1990 році остаточно втратив свою автентичність та змінив свої поверховість і габаритні розміри.

База для виключення Гостинного двору зі списку пам'ятників архітектури, що перебувають під охороною держави було підготовлена.

Міністерство культури України, яке очолював придворний музика Януковича Михайло Кулиняк, за підписом першого заступника міністра Ю.П. Богуцького миттєво готує пакет документів та проект відповідної постанови Кабінету Міністрів України.

9 серпня 2011 року без зайвих сантиментів щодо втрати чергової архітектурної пам'ятки, без потуг розібратися в експертизах та спробувати перевірити їх достовірність, Мінкульт передає долю "замовленого" рейдерами Гостинного двору до рук Миколи Азарова і вже 15 серпня 2011 року (неймовірна, як для періоду відпусток оперативність) Янович позбавляє пам'ятку архітектури захисного імунітету.

Активна діяльність забудовника на Контрактовій площі, 4 розпочалася не відразу, тому й громадські активісти спохватилися та заходились захищати Гостинний двір 2012 року. Проте влада, як щитом, власні постанови від оскарження захищала ухвалами Окружного адміністративного суду міста Києва спочатку від 21 червня 2012 року, а потім від 26 вересня. Відчайдушні спроби небайдужих громадян столиці змусити переглянути рішення Кабміну були відфутболені під формальними приводами, тому досі найдієвішим способом захистити архітектурну цінність Гостинного двору, яка є очевидною для кожного мешканця столиці не залежно від різних реєстрів та азаровських постанов, лишилася війна з рейдерами-збудовниками. Останню відсіч вандалам українці дали незадовго до Нового Року, коли не дивлячись на застосований проти них сльозогінний газ та кулаки вони викинули бандитів від забудовника геть.

І хоча досі, у передддень Різдва Христового, забудовники на території Гостинного двору не з'являлися, – вони туди обов'язково прийдуть знову. Занадто висока ціна (сплачена?) землі в центрі Києва і занадто велика спокуса освоїти стародавню столичну споруду. Проте, схоже, в наших руках з'явилося щось більше, ніж просто рішучість та бажання відстояти ауру старого Києва.

22 жовтня 2012 року Судова незалежна експертиза України зробила висновок будівельно-технічного експертного дослідження N1-1-92/12. Згідно з ним Зовнішні розміри будівлі в плані Гостинного двору відповідають обмірним кресленням 1972 року. Зміни розмірів будівлі Гостинного двору, відображені у Науково-дослідній роботі Українського державного науково-дослідного та проектного інституту 2011 року та Пояснювальній записці до проекту постанови КМУ "Про виключення будівлі Гостинного двору у м. Києві із списку пам'ятників архітектури Української РСР, що перебувають під охороною держави" від 09.08. 2011р., на момент проведення дослідження не підтверджуються.

Таким чином, зруйновано всі підстави, на яких понад рік тому Кабінет Міністрів позбавив Гостинний двір статусу об'єкту, який охороняється державою. Вже 8 січня 2012 року я передаю депутатський запит до Генеральної прокуратури щодо розслідування всіх обставин

незаконного позбавлення Гостинного двору статусу охоронної пам'ятки, а також до Кабінету міністрів про негайне поновлення скандальної будівлі у списку таких, які захищені на правах національно-культурної та архітектурної спадщини.

P.S. Документу, що розвінчує брехню горе-експертів, чиновників Мінкульту й Кабміну тепер необхідне максимальне опублікування, оскільки, маю інформацію про те, що його намагаються замовчати та проігнорувати. Тож, всіх зацікавлених у відстоюванні справедливості та істинних цінностей журналістів закликаю до поширення цієї інформації. Любителі чорного піару, поширення брехні та наклепів, натомість, можуть і надалі порпатись в брудній білизні та реальними проблемами країни та громадян не перейматись!

<http://blogs.pravda.com.ua/authors/miroshnychenko/50e99b970b599/>

Телебачення і радіомовлення

Президент України взяв участь у Різдвяній літургії в одному з найдавніших монастирів - Зимненському, що на Волині *УТ-1, Підсумки дня*

Разом із тисячами вірян молилися й перші особи держави.

Президент України взяв участь у Різдвяній літургії в одному з найдавніших монастирів - Зимненському, що на Волині. Обитель заклав князь Володимир ще в десятому столітті. Йй він передав сімейну реліквію - чудотворну ікону Богоматері, якою Володимира благословили на шлюб з візантійською царівною Анною. Образ тепер - головна святиня монастиря. Довгий час Зимненський не працював. Відроджувати його взялися на початку 90-х монахині. Одній із них - нині настоятельці обители ігумені Стефанії - Віктор Янукович передав у дарунок церковний посуд для обряду освячення. А Президентові подарували Зимненську ікону Божої матері. Всім українцям глава держави побажав щастя й сили духу.

Віктор ЯНУКОВИЧ, Президент України: Зараз прийшла наша черга і ми з вами повинні пройти всі іспити, які нам дає Господь Бог і зробити так, щоб наше життя, життя наших дітей та онуків на землі покращувалось і щоб той святий дух православ'я давав нам ці сили.

Патріарх Філарет: «Митний союз – це затягування України в нову імперію» *5 канал, Час новин*

Українська православна церква Київського патріархату відстоює українську мову і виступає проти Митного союзу.

Про це розповів патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет, голова УПЦ КП в інтерв'ю "5 каналу".

"Я не можу сказати, що владна партія вся не підтримує українську мову, там різні є. Але церква наша зайняла тверду позицію: ми за українську державну мову", - сказав він, коментуючи мовне питання.

"Тому що через те, що ми не мали мови української державної протягом трьох з лишнім століть, ми багато втратили. І тому зараз, коли ми маємо свою державу, ця держава може стояти міцно, коли буде українська мова і буде українська церква. От тоді держава стоятиме на міцній духовній основі", - переконаний патріарх.

"А якщо основи підмиваються, то тоді при відповідних умовах держава не встоїть. Дім державний, який ми збудували, може рухнуть. Так от щоб не рухнув цей будинок, коли тільки починаються якісь рухи проти нашої української державності, ми стаємо на захист – на захист не тільки держави, а й на захист своєї церкви, української церкви", - заявив голова УПЦ КП.

Саме тому, пояснив патріарх Філарет, його церква не підтримала "мовний закон".

"Ми бачимо, що це є підступ. І тому ми закликали голосувати за тих, хто відстоює українську мову. А хто відстоює українську мову? Той, хто відстоює українську державу. Тому наш вибір такий", - сказав патріарх.

Філарет також сказав, що УПЦ КП виступає проти вступу України до Митного союзу Росії, Білорусії й Казахстану.

"Ми проти Митного союзу... Не тому, що ми проти Росії – Росія братня країна. Але Митний союз – це затягування України в нову імперію", - пояснив він.

"Ми не хочемо іти в нову імперію. Ми вже в імперії пожили і знаємо результати, наслідки цього. І тому ми проти Митного союзу, але не проти Росії, не проти торгівлі. А проти таких взаємовідносин, які б пошкодили нашій українській державі", - заявив голова УПЦ КП.

При цьому патріарх Філарет не вбачає в цих позиціях непокори чинній в Україні світській владі.

"Я не хочу сказати, що ми владі не покірні – ми покірні владі. І Христос підкорявся Римській владі. Бо коли спитали, чи треба давати податок кесарю – тобто імператору, то Христос взяв монету і запитав: "Чий тут образ?" – образ кесаря. Так ось віддавайте кесарю кесарево. Так ось Христос теж підкорявся тим законам, які тоді існували", - сказав він.

В Україні спостерігається потужний економічний спад – нардеп

Радіо Ера-FM

Зараз Україна переживає найбільший економічний спад за останні 5-7 років.

Таку думку висловив народний депутат від УДАРУ, заступник голови парламентського комітету з питань соціальної політики та праці Павло Розенко.

За його словами, економічний спад виявляється в тому, що в минулому році прибутки державного бюджету не були виконані приблизно на 10%.

«Було заплановано зібрати 322 млрд гривень, але фактично були зібрані не більше 280 мільярдів», - сказав нардеп.

П. Розенко підкреслив, що в цій ситуації найбільше постраждали соціально незахищені верстви населення та працівники бюджетної сфери.

«Перші (соціально незахищені верстви населення - ред.) - не отримали в повному обсязі своїх пенсійних виплат та соціальних допомог, а працівники бюджетної сфери отримали не в повному обсязі заробітну плату», - сказав він.

Підсумовуючи політик нагадав, що в грудні затримки з виплатами зарплати в країні були просто катастрофічними.

Львівські замки і палаци продовжують руйнуватися після передання у концесію

Радіо Свобода, Ранкова Свобода

Українські підприємці виявились неспроможними порятувати на Львівщині рештки оборонного замку XVI -XVII століть у Старому селі і палац Потоцьких XIX століття у Тартакові. Львівська область стала першим регіоном в Україні, де, за рішенням кабміну, пам'ятки архітектури у 2010 році передали у концесію, тобто в оренду, приватним особам. Однак цей проект цілком провалився. А замок і палац нині ще більш зруйновані, ніж до передачі.

Жодної охорони і контролю, як руїн фортеці у Старому селі, так і залишків палацу графа Потоцького у Тартакові, що в Сокальському районі. А у XVII столітті Тартаків був головною резиденцією польського магната Казимира Потоцького. Тут він збудував оборонний замок і вже на його руїнах наприкінці XIX століття магнат Збігнєв Лянцкоронський звів розкішний палац у стилі французького необароко. У ньому бував письменник Леопольд фон Захер-Мазох, який навіть описав цю величну садибу. До старих мурів у Старому селі теж мала дотичність родина

Потоцьких. Останнім власником фортеці 1939 року був граф Альфред Потоцький, той котрий замовив будівництво Палацу Потоцьких у Львові.

Оскільки ці дві пам'ятки архітектури руйнувались, а держава не виділяла фінансування, у 2010 році Кабмін дозволив пошукати нових господарів для замку і палацу, тобто віддати в концесію. Відтак історичні об'єкти залишились у власності держави, концесіонер має право ними користуватись, а землю отримав в оренду.

У лютому 2010 року тодішній очільник області Микола Кміть підписав угоду про передачу в концесію палацу у Тартакові на 49 років з приватним інвестором з Волині Ігорем Новосадам. Підприємець зобов'язався вивести з аварійного стану і створити у палаці туристично-відпочинковий центр.

Також на 49 років передали львівському ресторатору Михайлові Рибі руїни замку в Старому селі, де площа землі становить два гектари. Угоду про передачу будівлі у концесію урочисто у листопаді 2010 року підписав тодішній голова Львівської ОДА Василь Горбаль.

Михайло Риба разом дев'ятьма бізнесменами, прізвища яких не розголошує, пообіцяв до 2012 року врятувати залишки замку від аварійного стану, до 2013 – відновити одну з двох веж, а у 2015 році історичний туристично-відпочинковий об'єкт має працювати.

«Від сьогодні я несу повну відповідальність за пам'ятку. Нам треба зробити археологічні розкопки. Хочемо збудувати готель і відновити капличку, яка там є», – заявив львівський ресторатор.

Але справа далі заяв І Михайла Риби, і Ігоря Новосада, не зрушилась. У 2011 році обоє концесіонерів скаржились на економічну кризу. У телефонній розмові з кореспондентом Радіо Свобода (зустріч пообіцяв, але наступного дня не зреагував на телефон) Михало Риба сказав, що якраз спілкується з київськими бізнесменами і вони вирішать, що робитимуть у цьому році із замком, бо, мовляв, є намір залучити польських інвесторів.

Допоки концесіонери вирішують у Тартакові місцеві мешканці створили благодійний фонд з порятунку палацу, а у Старому селі готують листи до Президента, прем'єра, очільника області з вимогою перервати угоду концесії.

«Людей обдурили... мають намір захопити два гектари землі замку»

Голова Старосільської сільради Михайло Івашків каже, що людей обдурили, бо стоять підставні особи, які мають намір захопити два гектари землі замку.

«Я прекрасно розумію, що ніякий Михайло Риба за цим не стоїть, я цим цікавився, він зі мною не зустрічається. Він від цього відхрещується. Якщо людина за рік нічого не робила, ми спокійно розірвемо угоду. Ми почнемо зі сходу села, вирішимо, що маємо робити. Я б хотів іншого інвестора, виставити одну людину на тендер. Я розумію, що їх цікавить площа, два гектари. Нам головне, щоб цегла не падала на голови. Це не наше, але ми доглядаємо за деревами, розчистили річку біля замку», – переконує Михайло Івашків.

Начальник управління охорони культурної спадщини Львівської ОДА Валерій Потюк каже, що адміністрація перерве угоди з обома концесіонерами, оскільки вони не виконали своїх обіцянок, не підготували бізнес-проектів.

Ми також готові розірвати угоду. Бо вони навіть не мають наміру спілкуватись. У Тартакові ми шукали концесіонера через прокуратуру

Валерій Потюк

«Ми також готові розірвати угоду. Бо вони навіть не мають наміру спілкуватись. У Тартакові ми шукали концесіонера через прокуратуру. А у Старому селі цей концесіонер живе у Львові. Я з ним вже чотири місяці хотів би побачитись, щоб бодай роз'яснив, як це все має бути», – зазначив він.

У 2010 році обласна влада мала намір віддати у концесію ще й Свірзький замок XVI століття, що належить Спілці архітекторів, яка його просто занедбала. А тут територія є – 25 гектарів землі серед неймовірної краси природи і цей замок ще 15 років тому був у найкращому стані з-поміж інших. Нині доглядає за ним один селянин. Замок у жахливому стані.

Бізнесмени, які хотіли пам'ятку в оренду, не бажали вкладати кошти у її реставрацію, а одразу мали намір створити готельні номери і ресторани, щоб заробляти гроші одразу, не вкладаючи їх. Але старі замки і палаци потребують спершу великих капіталовкладень.